

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 120/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r., sygn. akt (...)			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Pełnomocnika wnioskodawcy podniósł zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 555 k.p.k., poprzez błędne zastosowanie i uznanie, że roszczenie o zadośćuczynienie z powodu niesłusznego i niezasadnego zatrzymania J. P. w dniu (...) r. uległo przedawnieniu, podczas gdy właściwa ocena podniesionego przez oskarżyciela</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>publicznego zarzutu przedawnienia winna skutkować oddaleniem tego zarzutu wobec tego, że jest on sprzeczny z zasadami współżycia społecznego i winien zostać nieuwzględniony przez Sąd.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. W rzeczywistości całe uzasadnienie apelacji sprowadza się do dwóch argumentów. Pierwszy polega na tym, że prokurator „podniósł zarzut przedawnienia w mowie końcowej, a mógł uczynić to wcześniej”, co, jak należy przyjąć, było zaskoczeniem dla wnioskodawcy i pełnomocnika. Drugi wiąże się z tym, że Sąd I instancji w protokole rozprawy skrótowo jedynie odnotował argumenty, jakimi posłużył się pełnomocnik w mowie końcowej. Twierdzenia te nie są przekonujące. Po pierwsze, prokurator podniósł</p>			

zarzut
przedawnienia w
stosownym
terminie. Nie można
tu mówić
jednocześnie o
zaskoczeniu strony
przeciwnej. Wszak
pełnomocnik, jako
podmiot fachowy,
musiał mieć pełną
świadomość, że
przedmiotowy
wniosek został
złożony ze znacznym
przekroczeniem
ustawowego
terminu. Winien
zatem liczyć się z
możliwością
podniesienia przez
prokuratora zarzutu
przedawnienia.
Nadto obowiązkiem
pełnomocnika było
uprzedzenie
wnioskodawcy o
takiej możliwości.
Po drugie, nawet,
gdyby doszło do
owego „zaskoczenia”
oraz zakładając
jednocześnie, iż Sąd
I instancji nie
odnotował
wszystkich
wywodów
skarżącego
wygłoszonych w
mowie końcowej,
to nic nie stało
na przeszkodzie,
aby pełnomocnik
wskazał w apelacji
odpowiednie
argumenty i
uzasadnił je. Nic
takiego jednak się
nie stało. De
facto, w apelacji

nie naprowadzono żadnych faktów, które pozwoliłyby stwierdzić, że prokurator podnosząc zarzut przedawnienia naruszył jakąkolwiek zasadę współżycia społecznego. Dlatego zarzut zawarty w apelacji należy uznać za gołosłowny.

Idąc dalej, Kodeks postępowania karnego zawiera w art. 555 autonomiczną regulację dotyczącą przedawnienia roszczeń, które dochodzone mogą być na podstawie regulacji rozdziału 58 i bez znaczenia z tego punktu widzenia pozostają przepisy prawa cywilnego, czy też administracyjnego przewidujące dłuższe terminy przedawnienia. Sam cywilny charakter roszczeń, o których mowa w tym rozdziale nie zmienia tej konstatacji.

Przypomnieć wypada, że Trybunał Konstytucyjny już w wyroku z dnia 11 października 2012 r., wydanym w sprawie SK 18/10 (OTK-A 2012/9, poz.

105) stwierdził, iż art. 555 k.p.k. w zakresie, w jakim wprowadza roczny okres przedawnienia dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia od Skarbu Państwa, jest zgodny z art. 41 ust. 5 Konstytucji. Trybunał, oceniając termin przedawnienia uregulowany w przedmiotowym przepisie, uznał, że ustawodawca spełnił wymóg formalny zasady proporcjonalności przez wprowadzenie terminu przedawnienia roszczenia w formie ustawy. Jak podkreślił, rozwiązanie takie służy osiągnięciu konstytucyjnego celu, jakim jest stabilność systemu. Wprowadzony zaś termin przedawnienia **nie jest nadmiernie uciążliwy**. Poza tym, Sąd Okręgowy prawidłowo przeprowadził dowody istotne dla ustalenia okoliczności decydujących o formalnej dopuszczalności realizacji roszczenia wnioskodawcy z tytułu zadośćuczynienia za

krzywdę wynikającą z niesłusznego zatrzymania, ale następnie trafnie uznał, słusznie nie wnikając w przesłanki merytorycznej zasadności wniosku, że roszczenie wnioskodawcy uległo przedawnieniu, zaś podniesiony w tym zakresie przez prokuratora zarzut nie narusza dyspozycji art. 5 k.c., tzn. nie jest sprzeczny z żadną z możliwych do sformułowania zasad współżycia społecznego. W sprawie bezspornym jest bowiem to, że wniosek o zadośćuczynienie został złożony po upływie ustawowego, rocznego terminu przedawnienia określonego w art. 555 k.p.k. Do zatrzymania J. P. doszło przecież w dniu (...) r. i tego też dnia zwolniono go, a wniosek został złożony w dniu (...) r. Należy jednocześnie podkreślić, że wbrew sugestiom skarżącego, Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, iż w pierwszej kolejności to na wnioskodawcy spoczywał

obowiązek wykazania, że podniesiony przez prokuratora zarzut stanowi nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że do takich okoliczności można przykładowo zaliczyć: długotrwałą obłąaną chorobę, całkowity upadek sił powodujący konieczność zapewnienia opieki osoby trzeciej w sprawach codziennej egzystencji, chorobę psychiczną, ubezwłasnowolnienie, długotrwały pobyt za granicą, połączony z niemożnością nawiązania kontaktu z krajem, a zatem okoliczności całkowicie niezależne od woli wnioskodawcy (por. postanowienie SN z dnia 22.10.2014 r., sygn. V KK 194/14, Prok. i Pr. - wkł. 2015/3/25). Do takich okoliczności natomiast nie można zaliczyć np. przekroczenia terminu do wystąpienia z roszczeniem z powodu braku wiedzy o nim, braku informacji w tym zakresie

ze strony sądu, czy niezajomości prawa (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 20.04.2016 r., sygn. II Aka 77/16). Co też istotne, sam fakt podniesienia zarzutu przedawnienia może być uznany za nadużycie prawa zupełnie wyjątkowo, w szczególnie uzasadnionych przypadkach (por. wyrok SN z dnia 27.06.2001 r., sygn. II CKN 604/00, OSNC 2002/3/32). W analizowanej sprawie, tak przed Sądem I instancji, jak i przed Sądem Apelacyjnym, wnioskodawca i jego pełnomocnik nie wskazali żadnych obiektywnych przeszkód (prawnych lub faktycznych) w dochowaniu terminu przedawnienia określonego w art. 555 k.p.k. Ustawodawca oznaczył przy tym stosunkowo długi, bo roczny okres do złożenia wniosku, aby należycie rozważyć celowość i zasadność podjęcia tej czynności. Przyjąć zarazem trzeba, że gdyby wnioskodawca lub jego pełnomocnik

posiadali, jakieś inne argumenty, uzasadniające przekroczenie terminu wskazanego w art. 555 k.p.k., to z pewnością by na nie się powołali. Zawarte w apelacji wywody na temat art. 5 k.c. niczego w omawianej materii nie wnoszą i nie mogą podważyć słuszności orzeczenia Sądu Okręgowego.

Na koniec podkreślić należy, że przekroczenie ustawowego terminu było znaczące, bo wyniosło rok i cztery miesiące, a nadto nie można tracić z pola widzenia tego, iż roszczenie dotyczy zatrzymania trwającego jeden dzień.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny uznał podniesiony w apelacji zarzut za niezasadny i utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Wniosek

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie żądania J. P. i

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>zasądzenie na jego rzecz kwoty 100 000 złotych tytułem zadośćuczynienia z powodu niesłusznego i niezasadnego zatrzymania lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski nie są zasadne, ponieważ niezasadny okazał się podniesiony przez skarżącego zarzut, co zostało wykazane wyżej i zbędnym powielaniem byłoby powtarzanie tego samego w tym miejscu.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w całości (oddalenie wniosku o zasądzenie zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie).	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok utrzymano w mocy, ponieważ niezasadny okazał się zarzut podniesiony w apelacji, co było już przedmiotem analizy, a zarazem Sąd Apelacyjny nie dostrzegł podstaw do ingerencji w zaskarżony wyrok z urzędu.	

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i			

umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Punkt 2 wyroku.	Na podstawie art. 554 § 4 k.p.k., Sąd Apelacyjny kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa.		

7. PODPIS	
H. K. K. L. P. S.	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik wnioskodawcy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	oddalenie wniosku o zasądzenie zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana